

האיש מקדש פרק שני קידושין

מן.

עין משפט
נר מצוה

לו א מיי פֿ'ג מהל
גביה הליי:
לו ב מיי פֿ'ג מהל
מעשה קרצנות
הטו"ר:
לח ג מיי פֿ'ג מהל
רזח הלכה ג א
לפ ד מיי פֿ'ג מהל
אזשות הטו"ר:
ה ו מיי טס מהל
סמג עשין מח טוש"ע
אה"ע ר' ל סעי' ב
מא ז מיי פֿ'ג מהל
גירושין הליי'ד ופ"ב
שס הל"ב סמג עשין מח
טוש"ע שס ס' קמב סעי'
יח:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

מורד במלכות הוה דקאמר ליה ואדוני יואב ב' פ' בקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב צפני המלך דוד^א ולא
גהירא^ב ש' שהי יואב לא היה מורד במלכות ואומר רבינו מאיר אציו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות^ג והוא מילן
בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על
פני השדה חונים ואני אצא אל ציתי
לאכול וגו' צממתי ולא היה לו לקרב
י"מ להרמדה היה שהקדים לומר
אדוני יואב קודם המלך דוד^ד

שלא מצינו בכל התורה בזה
זה נהנה וזה מתחייב.
וא"ת והא איכא מעילה שאם אמר
הגוזר לשלם אכול ככר זה של
הקדש והשלם לא ידע שהוא של
הקדש דחייב המשלם ואמאי זה נהנה
זה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא
מתחייב המשלם ע"י הגא' השלם
אלא ע"י הגבשה דשלים דמיד
לדגבשה שלם קנייה והיה שעמא
חייב משלם אמנם מסופק היה ר"י
באומר לשלם הושט ידך לכד של
שמן ומהנה מן הסיכה או שב על
עורות של הקדש או התחמם בגזיו
עולה^א והשלם לא ידע דהם של
הקדש דהשתא לא עשאו שלם אלא
מן הגאולה של ימחיש המשלם
כדאמרין גבי מעילה ד או דילמא זה
נהנה וזה מתחייב לא אמרנו^ב

וְלֹא אָמַר לָהֶם עֲדֵי הָרָנָה
הוּוּ קִדּוּשִׁי. וּפְסִיטָא דְהוּוּ
קִדּוּשִׁין מִשְׁמַע דְּלֹא מִזְכְּרִי לומר
אֲתָם עֲדֵי כִי אִם צְהוּדָה כְּדֹאמַר
בְּצִהְדִּירִין (דף כט.) שֶׁאִם אָמַר
לְחִצְרוֹ אֲתָם חֵיב לִי מִנֵּה וְהוּדָה צִפְנִי
שֵׁנִים אִם לֹא אָמַר אֶחָד מֵהֶם אֲתָם
עֲדֵי יִכּוּל לומר לוֹ הִיוּ אִם לֹא לְמַחַר
מִשְׁטָה אִם בֶּן מִיחֹר אִם לֹא טַעֲנִין
טַעֲנִין לִיה אֶבֶל עָשׂוּ אֲדָם שֶׁלֹּא
לְהַצִּיעַ עֲזָמוֹ כִּגּוֹן אִם הוּדָה הִלּוּה
צִפְנִי שֵׁנִים חֵיב אִם לֹךְ צִלָּה תְּצִיעַת
הַמְלוּה טַעֲנִין לִיה אֲפִי כִי לֹא טַעֲנִין:
עַד בֹּאן לֹא פְּלִיגִי אֲדָא בּוֹ. חִמְיָה
אֲמַאי קֹאמַר עַד כֹּאן לֹא פְּלִיגִי
כִי נִמְי פְּלִיגִי מִי לֹא פִּרְךְ שְׁפִיר
מִמִּלְתִּיה דְּבִי וְיִלֵּי הֵיוּ טַעֲמָא
דְּלֹא רָחַה לְמִפְּרָךְ מִצִּיבָה דְּהוּה מִצִּי
לְשׁוֹנֵי אִפְּסוֹן כְּדִמְשִׁי בְּסִמּוֹן
וְכִן

דרוש מודה^ס באומר לשלוחו צא בעול את הערסה
חייב ושלוחיו פטור שלא מצינו בכל התורה כולה זה
נזכר רב אמר שליה נעשה עד דבי רבי שילא אמרי
ט דבי רבי שילא אילמא משום דלא א"ל הוי לי עד
ה בפני שנים ולא אמר להם אתם עדיו ה"נ דלא הוו
מאלימנא למילתיה דבי רבי שילא אמרי אין שליה
הוה ליה כגופיה מיתיבי אמר לשלשה צאו וקדשו
אומרים כולם שלוחין הן ואין שליה נעשה עד עד
הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית
י עדים ורב כבית שמאי איפוך ורב אחא בריה דרבא
א אמרי שליה נעשה עד והוילכתא שליה נעשה עד
את האשה הן הן שלוחיו הן הן עדיו וכן בגירושין
וכן

נילף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחד ההגב מוכר והלווקח לוקח: **אף טביחה.** אפילו טבחה שלם נחייב ההגב בשלומו ד' וס': או. מכר לרבות אפילו שלם: **תסם פסור** **הססם הסס.** דבר מינייה יתירה הוא ודרוש לרבות שאם מינה שלם תחתיו לטבות חייב ההגב: **מאי איכא** **למלימור.** נילף מיניה דיש שלם לדבר **ועצירה.** הוא ולא שטוח גרסינן: **ולומ"ד אין מלמדין.** ולית גן למילין ממעילה וטביחה דיש שלם לדבר **ועצירה** ומסבירא אין שלם דאית לן **למלימור** דיש לו לשמוע דברי הרב והני ההוא ההוא מאי דריש זה: **למעוטי** **שנים אווחין וכו'.** שפטורין מחטאת **למעוטי** חוץ: **ההוא ולא אינוס.** **דההוא** שמע שיהא צווימו וציישו **למעוטי** קסבר שני רבובי **ההוא** **למעוטי** **מלמדין.** וילין ממעילה **ועצירה** דיש שלם לדבר **למעוטי** **ההוא** דריש להו חד למעוטי

שנים אחרים וחד למעוטי חנוס
ווליית ליה דרשה דהוא יהוא: מכלל
דת"ק כו'. בתמיה: דינא דבה
ודינא זוטא אינא צנייכו. לשמאי
ומתחייב דינא דבה צנוט גדול
ולת"ק לא מיענש כולי האי כדורג
עמנו אלנא כגורס: ואדוני יואב.
הוא מרד שקראו אדון צפני המלך:
אלאם ס"ג. דהאי חייב דקאמר שמאי
צדיקי אדם קאמר וילין ממעילה
ועצמיה קאסבר שני כתובים הבאים
לחלל כו' אפ"ה מודה הוא בצאור
כו' הוציל ונהנה שליח זה: שליח
נעשה עד. בין לקידושין בין ששלח
ממון לבעל חובו מלוקט ^ו שליח עם
עד להיות שנים או אם שניהם
שלוחים היו ביחד שניהם מעידים
בדבר: ה"ג דלא הוו קידושי. הרי
ראו. וכו' אמרינן בנסהדרין (דף עט.)
הדורש שיאמר אתם עדי"מ צדיק
היה ואלהא שפעמים שאלם מודה לתבועו
מנה ואומר הדין עמך מפני שרואה
להשמיקו מעליו עד לאחר זמן ואע"פ
שאינו חייב לו כלום לפיכך אין השומע
יכול להעיד בפני הודה עד שיאמר
אתם עדי אכל צעלמא לא: אלומי
אלאומה מלינא. עדות כדעשה
הדבר ע"י השליח: הוא דכעשה
רב: שליח ועד אחד. יכולין להעיד
על הדבר: איפוך. דב"ה לז"ש:
מתני איפכא. לפיכך נאם לדמוראי:
והולכא שליח נעשה עד גרסי: הן הן
עדי. דשליח נעשה עד: וכן בגרושין.
אלא שלח גט לאשתו ע"י שנים:
וכו

קידושי אלא רב אמר שליח נעשה עד אלומו קא
נעשה עד כיון דאמר מר דשלוחו של אדם כמות
לי האשה אחד שליח ושנים עדים דברי ב"ש וב"ה
כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל
שמאי אומרים שליח ועד אחד וב"ה אומרים שליח ועד
שני איפכא רב אמר אין שליח נעשה עד דבי ר' שיי
אמר רבא אמה רב נחמן ואמר לשנים צאו וקדשו ל

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השלם

1. כי ינבא איש שור א
 וישבחו ואמר מברך
 ה' משה קרן שלום תחת
 השור וארבע צאן תחת
 השור: שמואל א
 2. ואלה פתח אל מועד
 ולא הביאו להקריב קרבן
 ולא לפני מושבן: וְעַם
 יחשש לפני השור הוא
 שפך דמם ונזרתי האיש
 הוא שפך דמם: ויבא
 3. מרדכי ביות את ירדן
 לעלוש ערוב קרבן בענין
 אלוהי החיים: וירד
 ברחב ואת אשתו לקחת
 וילך לאשתו ואתו הרג
 בדרך בני עמון:
 שמואל ב
 4. ואמר אהיה אל דוד
 והארון ישראל ויהודה
 וישיבם בשבות ואני
 ודוד ועבדי אדני על גבי
 השדה ונחם ואני אבוא
 אל ביתי לאכל ולשתות
 ולשכב עם אשתי חף
 ודוד נפשו אם אעשה את
 הדבר הזה:
 שמואל ב
 5.

תום' ר"י חזקן

[illegible]